

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/42/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4614010092
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4614010092.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a sudcov JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD. a JUDr. Lenky Kováčovej, v trestnej veci obžalovaného J. P., pre zločin podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona spáchaného formou účasti ako organizátor podľa § 21 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného J. P. a Okresného prokurátora v Topoľčanoch proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 24.05.2017 sp. zn. 1T/35/2014, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 02.08.2017 takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno d/, odsek 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o treste ohľadne obžalovaného J. P..

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa
obžalovanému

J. P. i, narodenému XX.XX.XXXX v B. B., trvale bytom
B. B. - Q., A. XXXX/X, prechodne bytom B. B., F. XX, od 08.12.2016 vo väzbe v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Z.,

u k l a d á

podľa § 213 odsek 3 Trestného zákona, za nezistenej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a nezistenej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona, postupom podľa § 38 odsek 2, § 42 odsek 1 a § 41 odsek 2 Trestného zákona, s ú h r n ť trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona sa zrušuje výrok o treste uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6T/52/2012 zo dňa 05.06.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/95/2014 zo dňa 30.09.2014 a výrok o treste, uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 2T/19/2013 zo dňa 17.09.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/145/2013 zo dňa 28.01.2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len súd I. stupňa) bol obžalovaný J. P. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný vinným z prečinu podvodu vo forme organizátora podľa § 21 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. k § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že: obžalovaný J. P. v úmysle získať finančné prostriedky na splatenie svojich dlhov naplánoval a riadil konanie obžalovaného K. F. tak, že ho naviedol, aby v autobazári spoločnosti T. s.r.o. v A. dňa XX. XX. XXXX uzatvoril s obchodným zástupcom spoločnosti O. C. Q. a.s., úverovú zmluvu a zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. Q predmetom ktorej bolo poskytnutie finančného úveru vo výške XXXXX,- eur na nákup motorového vozidla zn. Volkswagen Touareg L. X,X K. V6 K., V. : N rok výroby XXXX, ktorý sa zaviazal splácať v pravidelných 48. mesačných splátkach, po vyplatení úveru finančné prostriedky prevzal obžalovaný J. P. a použil ich na splatenie dlhu F. A., ktorý bol do tejto doby vlastníkom vozidla zn. V. K., vozidlo si následne od F. A. fyzicky do užívania spolu s dokladmi prevzal obžalovaný J. P., ktorý za obžalovaného K. F. v zmysle predchádzajúcej dohody splácal mesačné splátky úveru, pričom úver takto splácal až do XX. XX. XXXX a uhradených bolo spolu 20 mesačných splátok úveru, následne obžalovaný J. P. úver prestal splácať a naviedol obžalovaného K. F., aby vozidlo neprihlasoval na vlastníka - O. C. Q. a.s., čo obžalovaný K. F. aj urobil, keď dňa XX. XX. XXXX v rozpore so zmluvnými podmienkami prihlásil vozidlo zn. V. K. na H. X. na svoju osobu ako vlastníka, hoci vedel, že až do ukončenia zmluvného vzťahu nie je oprávnený prevádzať vozidlo na tretiu osobu a v ten istý deň XX. XX. XXXX vozidlo na H. X. aj odhlásil a umožnil, aby mohlo byť vozidlo prihlásené na ďalšiu osobu, ktorú zabezpečil obžalovaný J. P. a takto dňa XX. XX. XXXX na H. K. bolo vozidlo prihlásené a zapísané na osobu E. F. a neskôr v dôsledku zmeny jej bydliska na A. B. bolo vozidlo dňa XX. XX. XXXX prehlásené do B., kde mu bolo pridelené EČ: BL XXX BU, týmto konaním obžalovaný K. F. spôsobil poškodenej spoločnosti O. C. Q. a.s. so sídlom K. XXXX/XXX, X., D.: XX XXX XXX škodu vo výške XXXXX,- eur.

Za to mu bol podľa § 213 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/ Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 7 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste uložený mu rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6T/52/2012 zo dňa 05.06.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/95/2014 zo dňa 30.09.2014 a rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 2T/19/2013 zo dňa 17.09.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/145/2013 zo dňa 28.01.2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bola poškodená spoločnosť O. C. Q., a.s. odkázaná s jej nárokom na náhradu škody na civilné konanie.

Súčasne bol napadnutým rozsudkom uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. aj obžalovaný K. F., ktorému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu a probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe v trvaní 3 roky a s uloženou povinnosťou spočívajúcou v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo iného výchovného programu.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podal odvolanie obžalovaný J. P. čo do výroku o vine a výroku o treste.

V písomnom odôvodnení odvolania podanom prostredníctvom obhajcu uviedol, že súd I. stupňa neprihliadol na zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Nitre sp.zn.2To/9/2016 zo dňa 26.02.2016, poukázal na to, že nebol žiadnym organizátorom trestnej činnosti, že nebola riadne ustálená výška škody, keďže zástupca poškodenej spoločnosti vyčíslil škodu na 5.700,- eur, pričom na úroky a príslušenstvo sa nemá prihliadať. Namietol ďalej, že súd I. stupňa neprihliadol na zásadu trestného konania „v pochybnostiach v prospech páchatela“, ako i na to, že od spáchania skutku uplynulo viac ako 8 rokov, v dôsledku čoho žiadal, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a spod obžaloby ho oslobodil.

Okresný prokurátor v Topoľčanoch (ďalej len „prokurátor“) podal v zákonnej lehote odvolanie čo do výroku o treste v prospech obžalovaného J. P..

V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že sa nestotožňuje s použitými ustanoveniami K. zákona pri ukladaní trestu obžalovanému J. P.. Poukázal na to, že ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák. po vyhlásení

nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. PL.ÚS 106/2011 zo dňa 28.11.2012, ktorým došlo k úprave § 41 ods. 2 Tr. zák., v prípade zistenia prevahy príťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zák., ktoré zakladajú postup podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., nie je dôvodné nepoužitie ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák. odôvodňovať § 38 ods. 7 Tr. zák. keďže pri ukladaní trestu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. už reálne nedochádza k zvyšovaniu dolnej hranice trestnej sadzby. Zároveň poukázal na to, že pri ukladaní súhrnného trestu postupom podľa § 41 ods. 1 a § 41 ods. 2 Tr. zák., teda za spáchanie dvoch úmyselných trestných činov, z ktorých jeden je zločinom, nebolo dôvodné zároveň priznať obžalovanému príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., poukazujúc na znenie § 38 ods. 1 Tr. zák. a zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č.1/2011 prijaté pod sp.zn. Tpj 104/2010 dňa 17.06.2010. Za týchto okolností navrhol zrušiť napadnutý výrok o treste u obžalovaného J. P. a uložiť mu súhrnný trest v prvej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Prokurátor proti výroku týkajúceho sa obžalovaného K. F. odvolanie nepodal a ani sám obžalovaný K. F. odvolanie voči napadnutému rozsudku nepodal, čím sa rozsudok vo vzťahu k nemu stal právoplatným.

Na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenými osobami Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 317 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadať na chyby, ktoré neboli v odvolaní vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že v konaní bolo zadovážených dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre rozhodnutie súdu I. stupňa, ktorý na hlavnom pojednávaní postupoval pri vykonávaní dôkazov podľa Tretej časti tretej hlavy Trestného poriadku, ako i ďalších ustanovení upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil žiadnych podstatných chýb, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por.

Súd I. stupňa svoje rozhodnutie primerane odôvodnil v súlade s ustanovením § 168 Tr. por., keď uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, takisto poukázal na to, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré oprel svoje skutkové zistenia. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé ako sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného a akými úvahami sa spravoval pri posudzovaní jeho konania v otázke viny ako i pri ustálení právnej kvalifikácie.

Predmetná trestná vec už bola predmetom preskúmvacej povinnosti Krajského súdu v Nitre, a to na podklade odvolania obžalovaného J. P. voči rozsudku súdu I. stupňa vyhláseného dňa 30.03.2015, ktorým bol obžalovaný J. P. uznaný vinným zo zločinu podvodu vo forme organizátora podľa § 21 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák.

Krajský súd v Nitre rozhodnutím zo dňa 26.02.2016 pod sp. zn. 2To/9/2016 uvedený rozsudok súdu I. stupňa zo dňa 30.03.2015 podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por. zrušil pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali a pre porušenie ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a porušenie práv obžalovaného a súčasne z dôvodu, že sa súd I. stupňa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Súd I. stupňa po vrátení veci na nové prejednanie vykonal na hlavných pojednávaniach dokazovanie od začiatku v novom zložení senátu a po vykonanom dokazovaní uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý na rozdiel od podanej obžaloby, poukazujúc i na právny názor vyjadrený v uznesení Krajského súdu v Nitre zo dňa 26.02.2016 pod sp. zn. 2To/9/2016, právne kvalifikoval vo vzťahu k obžalovanému J. P. ako prečin podvodu spáchaný formou organizátora podľa § 21 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. k § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného a okresného prokurátora je čiastočne dôvodné, a to pokiaľ ide o výrok o treste. Napadnutý

rozsudok súdu I. stupňa bolo potrebné vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. zrušiť, nakoľko krajský súd zistil, že pri ukladaní trestu došlo k porušeniu ustanovení Trestného zákona.

Obžalovaný v odvolaní namietal, že je nevinný, nebol žiadnym organizátorom trestnej činnosti a konštatoval, že súd I. stupňa nevyhodnotil vykonané dôkazy v zmysle zásady „v pochybnostiach v prospech páchateľa“.

Odvolací súd sa s vyššie uvedenou obranou obžalovaného nestotožnil z dôvodu, že vykonaným dokazovaním pred súdom I. stupňa bolo dostatočne vyčerpávajúcim spôsobom preukázané, že obžalovaný sa dopustil prečinu podvodu ako organizátor podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., keď úmyselne zosnoval a riadil spáchanie trestného činu spoluobžalovaným K. F., aby na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu 18.250,- eur. Obrana obžalovaného, ktorý tvrdil, že iba ponúkol obžalovanému K. F. vozidlo na predaj a ten si vybavoval úver v autobazári sám, on tam ani nebol a následne od K. F. vozidlo riadne odkúpil, za čo mu pred svedkami vyplatil sumu 17.000,- eur, bola vyvrátená dôkazmi zadováženými a vykonanými súdom I. stupňa.

Krajský súd zistil, že obžalovaný J. P. odkúpil predmetné vozidlo zn. V. K. od svedka J. E. z G. republiky spolu so svedkom F. F. A., ktorý na nákup vozidla poskytol sumu vo výške 20.000,- eur. Súčasne bolo vykonaným dokazovaním (najmä výpoveďou svedka J. E.) preukázané, že obžalovaný J. P. celú kúpnu cenu za vozidlo nevyplatil. Nakoľko nevedel vyplatiť ani svedka Mgr. F. A., bol nútený vozidlo predať. Z tohto dôvodu naviedol a riadil obžalovaného K. F., ktorý v autobazári podpísal úverovú zmluvu a zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, na podklade ktorých, po vyplatení akontácie vo výške 18.250,- eur, ktorú zložil obžalovaný J. P., došlo k uzavretiu úverovej zmluvy medzi obžalovaným K. F. a spoločnosťou O. C. Q., a.s., ktorej sa K. F. zaviazal splácať mesačné splátky za vozidlo, napriek skutočnosti, že vedel, že tieto splátky nebude splácať on, ale obžalovaný J. P. a že vozidlo bude používať J. P. Takto obžalovaný J. P. začal splácať vozidlo, avšak po úhrade 20-tich splátok, vozidlo ďalej nespĺcal a prostredníctvom K. F. dal vozidlo zapísať na dopravnom inšpektoráte na inú osobu ako poškodenú spoločnosť O. C. Q., a.s.

Z vykonaného dokazovania, najmä z podrobnej výpovede spoluobžalovaného K. F. ako i svedkov J. E., F. F. A., K. P. (majiteľa autobazáru), H. F., L. F., E. L. a F. E. G. rod. F. vyplynulo, že celý prepis vozidla zorganizoval a vymyslel obžalovaný J. P., ktorý tiež zabezpečil na tento účel K. F. ako i všetky podklady a dojednal podmienky v autobazári, bol prítomný pri podpisovaní zmlúv, vozidlo si z autobazáru prevzal a toto užíval výlučne on, súčasne prikázal obžalovanému K. F. prihlásiť vozidlo na polícii na jeho meno a nie na spoločnosť O. C. Q., a.s. a zabezpečil tiež následný prepis vozidla z K. F. na F. E. G. rod. F.. Všetkými uvedenými výpoveďami, ktoré boli podporené i listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok sa stal tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a že tento spáchal obžalovaný J. P. ako organizátor.

S poukazom na vyššie popísané konanie obžalovaného J. P. a skutočnosť, že obrana obžalovaného nebola ničím podporená, a to ani výpoveďami svedkov L. F. a E. L., ktorých označil obžalovaný ako osoby prítomné pri tom, ako odovzdával K. F. sumu 17.000,- eur za predmetné vozidlo. Naopak, títo svedkovia potvrdili, že nikdy takého niečoho neboli prítomní a svedok L. F. dokonca uviedol, že tento ani nemohol byť účastný z dôvodu, že sa v tom čase nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody a súčasne uviedol, že ho obžalovaný navádzal, aby takto v jeho prospech vypovedal.

Na základe vyššie popísaných skutočností, ako i zo spôsobu vykonania skutku a okolností jeho spáchania je zrejmé, že skutok sa stal, spáchal ho obžalovaný J. P., ktorý konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Tr. zák., keď chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom a spáchal ho ako organizátor v zmysle ustanovenia § 21 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., keď riadil celé konanie spoluobžalovaného K. F., ktorý pre neho podpísal v autobazári uvedené zmluvy a následne zabezpečil prepis vozidla na seba napriek skutočnosti, že vozidlo patrilo v zmysle zmluvy spoločnosti O. C. Q., a.s., čím vznikla uvedenej spoločnosti škoda.

Nadriadený súd preto konštatuje, že súd I. stupňa správne uznal obžalovaného vinným zo spáchaného skutku a správne ustálil i právnu kvalifikáciu skutku ako prečin podvodu formou organizátora podľa § 21 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. k § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., keďže obžalovaný J. P. úmyselne zosnoval a riadil

spáchanie trestného činu spoluobžalovaným K. F., aby na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu vo výške 18.250,- eur.

Obsahom podvodného konania obžalovaného sú okolnosti, pri ktorých obžalovaný uviedol cez spoluobžalovaného K. F. do omylu konajúceho zástupcu za poškodenú spoločnosť v otázke zastretia skutočnosti, kto si berie predmetné vozidlo do užívania a kto bude splácať úver a na akého vlastníka bude vozidlo prepísané na dopravnom inšpektoráte. Protiprávnosť konania obžalovaného spočíva v tom, že k prepisu vozidla došlo jeho úmyselnou vopred naplánovanou aktívnou činnosťou spočívajúcou v uvedení iného do omylu a v priamej príčinnej súvislosti s týmto konaním došlo ku škode na cudzom majetku, teda na majetku, ktorý nepatrí obžalovanému, čím došlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 Tr. zák.

V prejednávanej veci sa kládlo v obžalobe obom obžalovaným za vinu, že svojím podvodným konaním spôsobili poškodenej spoločnosti O. C. Q., a.s. škodu vo výške 36.500,-eur, ktorá zodpovedala hodnote motorového vozidla zn. V. K. L. X,X K. V6 K. v čase spáchania skutku. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že správne súd I. stupňa pri posudzovaní výšky škody a následne od toho sa odvíjajúcej právnej kvalifikácie skutku zohľadnil, že pri podpise zmluvy, bola zložená akontácia vo výške 18.250,- eur. V dôsledku konania obžalovaných potom mohla byť poškodenej spoločnosti v čase spáchania skutku spôsobená škoda iba v celkovej výške 18.250,- eur, keďže na naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., je nutné naplniť i subjektívnu stránku, keď úmysel páchatelov musí nepochybne zahŕňať i spôsobenie škody. V danom prípade nemohol úmysel viesť k spôsobeniu škody vo výške 36.500,- eur, keď úver bol poskytnutý iba na sumu 18.250,- eur.

Pokiaľ ide o výšku spôsobenej škody a o hodnotu vozidla, táto bola stanovená znaleckým posudkom znalca z odboru cestná doprava Ing. Romanom Červinkom sumou 36.500,- eur, o ktorej výške nemá ani odvolací súd dôvod pochybovať. Takto bola určená hodnota vozidla i pri podpísaní predmetných zmlúv v autobazári, preto tvrdenie obhajoby, že v konaní nebola riadne ustálená výška škody, je zavádzajúce. Pokiaľ ide o vyjadrenie zástupcu poškodenej spoločnosti, že výška spôsobenej škody je 5.700,- eur, je potrebné uviesť, že táto suma predstavuje iba o reálnu a priamu škodu po odpočítaní čiastočných úhrad úverových splátok, ktorá skutočnosť, však nemá vplyv na posúdenie právnej kvalifikácie skutku, ale mohla by byť zohľadnená nanajvýš pri určovaní výšky a druhu ukladaného trestu. Škodou spôsobenou trestným činom podvodu podľa § 221 Tr. zák. je cena, za ktorú sa obvykle predáva vec, ktorá bola predmetom podvodného vylákania, ponížená o zaplatenú čiastku pri odovzdaní vozidla, t.j. v čase spáchania skutku dosahovala škoda v danom prípade výšku 18.250,- eur.

Ako bolo zistené z odpisu registra trestov (z odsúdení, na ktoré je možné prihliadať), obžalovaný nebol v minulosti pred spáchaním trestného činu, za ktoré sa mu ukladá trest, súdne trestaný. Po spáchaní predmetného skutku bol dvakrát súdne trestaný. Jedná sa o odsúdenie Okresným súdom Lučenec pod sp. zn. 2T/19/2013 zo dňa 17.09.2013 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/145/2013, podľa § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č.140/1961 Zb., pričom mu bol za túto protiprávnu činnosť uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a 3 mesiace so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok a 6 mesiacov, ktorý bol následne zrušený rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6T/52/2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/95/2014, právoplatným dňa 30.09.2014, v ktorom bol uznaný vinným podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so skúšobnou dobou v trvaní 3 roky a 6 mesiacov.

Pri ukladaní trestu súd I. stupňa nezistil u obžalovaného žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák., zohľadnil priťažujúcu okolnosť, že spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. h/ Tr. zák.), a to viacčinným súbehom trestných činov, z ktorých aspoň jeden bol zločinom, aplikujúc ustanovenie § 38 ods. 2, ods. 7 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák., prihliadnuc tiež na to, že sa skutku dopustil skôr, ako bol vyhlásený rozsudok Okresným súdom Lučenec pod sp. zn. 2T/19/2013 a Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 6T/52/2012 a preto mu ukladal súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody s použitím tzv. asperačnej zásady v trvaní 4 roky a 6 mesiacov.

Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné dať za pravdu odvolacím námietkam prokurátora, že súd I. stupňa pochybil, keď aplikáciou §§ 37 písm. h/ a 41 ods. 2 Tr. zák. dvakrát prihliadol na skutočnosť, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, čím porušil zásadu zákazu dvojitého pričítania uvedenú v §

38 ods. 1 Tr. zák. Vychádzajúc z ustálenej judikatúry ako i zjednocujúceho stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k výkladu § 37 písm. h/ Tr. zák. v otázke pojmu „viac“ trestných činov uverejneného pod č. 1/2011, prijatého dňa 14.06.2010 vyplynulo, že pojmy „viac“ v slovnom spojení „viac trestných činov“ v § 37 písm. h/ Tr. zák. a „dva a viac“ v slovnom spojení „dva a viac trestných činov“ v § 41 ods. 1 Tr. zák. sú synonymom, preto sa priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. nepoužije, ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby (§ 38 ods. 1 Tr. zák.), t.j. pri aplikácii ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. Z uvedených dôvodov odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám vo veci rozhodol.

Pri rozhodovaní o treste vychádzal odvolací súd zo základných zásad pre ukládanie trestov uvedených v § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, a aby trest zároveň vyjadril morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Súčasne pri určovaní druhu trestu a jeho výmery odvolací súd prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

S poukazom na uvedené, odvolací súd u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák., ani priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Tr. zák. a keďže bol pomer poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností rovnaký, odvolací súd uložil obžalovanému, s poukazom na ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zák., postupom podľa § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Tr. zák., za zbiehajúcu sa trestnú činnosť podľa trestnej sadzby za trestný čin najprisnejšie trestný podľa § 213 ods. 3 Tr. zák., súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky, t.j. v dolnej polovici trestnej sadzby upravenej podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. (z 3 až 10 rokov na 3 roky až 13 rokov a 4 mesiace), ktorý považoval za dostatočný z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie.

Obžalovanému nebolo možné uložiť iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody s poukazom na skutočnosť, že mu bol ukladaný trest nielen za jeden skutok, ale za zbiehajúcu sa trestnú činnosť, t.j. aj za skutky v konaniach vedených na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 2T/19/2013 a na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 6T/52/2012. Z tohto dôvodu súčasne správne súd I. stupňa podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil tresty uložené obžalovanému citovanými rozhodnutiami a preto aj odvolací súd prevzal tento výrok do svojho rozhodnutia.

K námietke obhajoby, že dĺžka trestného konania presiahla viac ako 7 rokov od spáchania skutku, je potrebné uviesť, že dĺžku tohto konania predĺžil vo veľkom rozsahu sám obžalovaný J. svojou neprítomnosťou na nariadených úkonov, čo vyústilo až do jeho vzatia do väzby na podklade vydania európskeho zatýkacieho rozkazu a iba sama dĺžka trestného konania nemá vplyv na rozhodnutie o jeho vine a o druhu a výške ukladaného trestu. Napriek tomu, krajský súd znížil obžalovanému pôvodne uložený trest súdom I. stupňa vo výmere 4 roky a 6 mesiacov na 4 roky, ktorý pokladá, aj napriek odstupe času od jeho spáchania, poukazujúc na počet spáchaných skutkov a výšku spôsobenej škody, za zákonný a primeraný.

Pokiaľ ide o zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody, súd I. stupňa správne zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., preto i odvolací súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V ostatných výrokoch zostal rozsudok súdu I. stupňa nezmenený.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov vyhodnotil odvolanie prokurátora za dôvodné a podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste u obžalovaného J. P. a rozhodol vo veci sám tak, ako to vyplýva z výroku tohto rozsudku, keďže boli splnené zákonné podmienky v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. Krajský súd tak vyhovel odvolaniu prokurátora a čiastočne aj odvolaniu obžalovaného, keďže došlo u obžalovaného k zmierneniu trestu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.